

THE MEADOW AND THE FLAME

Af Lars A. Engberg & Seraphinae Ripples

Der var en dag i 2022, hvor jeg røg en joint på et burn og lagde et æg.

Ikke et almindeligt æg -

et drageæg.

Jeg kunne mærke det.

Det gled ud af mig i energien, som om mit system åbnede en portal og sagde:

"Her. Et frø til fremtiden."

Og så gik jeg videre, lidt mystificeret, men let.

Et halvt år senere, også på et burn, klækkede det.

Ikke med flammer eller torden,

men med fravær.

Jeg kunne mærke, at dragen ikke længere var dér.

Hun var fløjet.

Og jeg var blevet en tom rede med åbne øjne.

Så gik der et år.

Og jeg tog til et Iboga-retreat.

Ti timer i mørket.

Ti timer i lyset.

Ti timer i lyssprog uden pause, uden ende.

Jeg fik dobbelt dosis.

Og jeg fik hende.

Hun kom.

En hvid og gylden drage, og hun landede direkte i mit hjerte.

Øjeblikkeligt.

Instant.

Som om hun havde været der hele tiden og bare ventede på, at jeg skulle se hende.

Vi rejste sammen.

Så et missil - langt, tyndt, skarpt - sendt af mørket gennem galaksen.

Vi opsøgte det.

Vi vendte det til lys.

Og senere borede vi et hul i Jorden,

så et andet missil - lavet af ren kærlighed -

kunne trænge dybt ind i Gaia.

Men det sluttede ikke dér.

Jeg lod mig falde.

Baglæns, nedad, gennem mørket.

Og vi kom til Helvede.

Djævlens stod dér - foran og bag mig.

Og da han spiddede mig med kløer af glas,

tænkte jeg: "Nu er det slut."

Men hun var der.

Hun befriede mig.

Hun sloges for mig.

Og hun blev såret.

Nederst til højre i maven.

Et dragensår.

Jeg bar hende i armene og gik ind i mit indre engbjerg.

Engberg.

Der hvor kilden risler, hvor grotten venter, hvor mine spirit animals står i kreds.

Jeg lagde hende i vandet.

Og ræven kom.

Ugle, hjort, slange.

Alle mine åndedyr samledes.

Jeg kyssede hendes pande, og vidste: det er okay.

Så faldt jeg igen.

Helt ned.

Dantes Helvede åbnede sig, og jeg gik gennem bizarre scener med et blik som spejl.

Og når det blev kedeligt,

så brugte jeg min lighter-lignende zapper

og sugede hele lortet op.

Ghostbuster-style.

Hovedrengøring i underverdenen.

Og det var sjovt.

Så forbandet sjovt.

Kapitel: Mønterne i Luften

Et år før flammen faldt,

satte en ven sin blyant på papir, og tegnede mit hjerte.

Han vidste det ikke.

Men han havde tegnet:

- en gammel kinesisk mester
- en dragdreng med energikugle
- og tre svævende mønter i luften.

De mønter var ikke bare dekoration.

De var portaler.

Jeg havde kastet dem op i luften året før -

tre kinesiske mønter, som åbnede mit første Gene Key reading.

Og nu... de svævede i luften, på hans tegning,

præcis hvor jeg havde siddet.

Præcis dér hvor jeg kastede dem.

Præcis dér hvor det hele begyndte at bevæge sig.

Og da jeg så den gyldne drage han havde tegnet...

med spiral, koder, visdom, styrke -

ja, så vidste jeg:

Hun var altid med mig.

Afslutningen

Jeg vågnede som den første.

Der var to andre, der var vågne.

Så gik vi en tur i solskinnet.

Jeg fortalte historien med min zapper,

og vi grinte.

Delte.

Åbnede.

Og solen skinnede lige igennem os.

Det var magisk.

Og det er det stadig.